

สงครามระหว่างแคว้น

ทหลังจากที่แคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชอยู่ในภาวะสงบสุขมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ต่อมา
มีเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้นบริเวณแนวตะเข็บชายแดนที่อยู่ติดกับแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้หรือแคว้นของพระราช
เกาะกะเหรี่ยง จนในที่สุดเหตุการณ์นี้ก็ลุกลามจนกลายเป็นมหาสงครามระหว่างแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้กับแคว้นของ
พระราชองค์ที่ออกบวช

๒๒

24 ตุลาคม 2552

สำหรับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือและแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้นั้น เดิมเป็นแคว้นเดียวกัน แต่ภายหลังมีการแบ่งเขตพื้นที่การปกครอง โดยพระราชบิดาของพระราชาเกะกะเกรเททรงปกครองแคว้นทางทิศเหนือ ส่วนพระราชาเกะกะเกรเททรงปกครองแคว้นทางทิศใต้

ส่วนสาเหตุที่ทำให้แคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชทำสงครามกับแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้หรือแคว้นของพระราชาเกะกะเกรเทนั้น เป็นเพราะพระราชาเกะกะเกรเททรงพยายามส่งกองกำลังทหารเข้ามารุกรานตามแนวตะเข็บชายแดนฝั่งทิศใต้แคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวช ชำร่ายยังปล้นสะดมและเผาบ้านเรือนของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตนั้น จนได้รับความเดือดร้อนเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก ทำให้ประชาชนสะท้อนขวัญ หวาดผวาอย่างหนัก และพากันทยอยอพยพครอบครัวหนีออกจากเมืองในที่สุด

เมื่อแคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชถูกรุกรานบ่อยเข้า พระราชาจึงทรงพยายามใช้วิธีการประนีประนอม โดยทรงส่งคณะทูตเข้าไปเจรจากับผู้นำของแคว้นคู่กรณีอยู่หลายครั้ง ซึ่งผู้นำของแคว้นนั้นมักจะตกปากรับคำทุก ๆ ครั้งว่าจะรับหาทางแก้ไขปัญหาก็เร็วที่สุด แต่ในความเป็นจริง ผู้นำของแคว้นดังกล่าวกลับไม่ยอมทำอย่างที่รับปากหรือที่ตกลงกันไว้ คือต่อหน้ารับปาก ลับหลังก็ลี้ภัย

ด้วยเหตุนี้ พระราชาองค์ที่ออกบวชจึงทรงตระหนักว่า การใช้วิธีเจรจาเช่นนี้คงไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ ชำร่ายประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนกลับยิ่งทวีจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ

ในที่สุดพระองค์จึงทรงจำเป็นต้องเลือกใช้วิธีการที่รุนแรงและเฉียบขาด ด้วยการรับสั่งให้กองทัพของพระองค์ยกทัพไปปราบกองกำลังของแคว้นพระราชาเกะกะเกรเทจนพ่ายแพ้ไปในที่สุด

26

26 ตุลาคม 2552

เมื่อกองกำลังของแคว้นพระราชากะกะเกรพ่ายแพ้แล้ว พระราชาองค์ที่ออกบวชรับสั่งให้กองทัพทั้งหมดบุกเข้ายึดเมืองหลวง เพื่อประกาศยึดแคว้นของพระราชากะกะเกร และให้กองกำลังทหารบุกเข้าไปในเขตพระราชวังนำตัวพระราชากะกะเกรมาลงโทษในที่สุด

จากนั้น พระองค์มีรับสั่งให้ทหารจับพระราชากะกะเกรล่ามโซ่ที่มีตุ้มเหล็กไว้ที่ข้อพระบาทข้างซ้าย และตรึงข้อพระหัตถ์ทั้งสองข้างด้วยโซ่ตรวน เพื่อป้องกันไม่ให้ทรงหลบหนี หลังจากล่ามโซ่แล้ว พระราชาองค์ที่ออกบวชมีรับสั่งให้ทหารคุมตัวพระราชากะกะเกรนั้นเสด็จด้วยเท้าเปล่ามารับโทษที่แคว้นของพระองค์

ในระหว่างการเดินทาง ชาวเมืองแคว้นพระราชากะกะเกรพากันขว้างปาก้อนหินและด่าทอพระราชากะกะเกรนั้นต่าง ๆ นานา ทำให้พระราชากะกะเกรทรงอับอายเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อพระราชากะกะเกรเสด็จมาถึงแคว้นของพระราชากะกะเกรแล้ว ทรงถูกนำตัวเข้าไปจองจำอยู่ในคุกทันที โดยไม่เปิดโอกาสให้ทรงอุทธรณ์ฎีกาใด ๆ ทั้งสิ้น

เมื่อพระราชากะกะเกรทรงถูกจำคุกได้สักระยะหนึ่ง พระราชาองค์ที่ออกบวชมีพระราชบัญชาให้นำพระองค์ออกมา เพื่อทรงรับทราบความผิดในสิ่งที่พระองค์ทรงก่อขึ้น ซึ่งตามกฎหมายของแคว้นพระราชากะกะเกรนั้น พระราชอาญาของพระราชากะกะเกรถึงขั้นประหารชีวิตเลยทีเดียว

แต่ด้วยความที่พระราชากะกะเกรทรงสำนึกผิดและทรงพระโทมนัสในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำลงไป กอปรกับพระราชากะกะเกรมีพระเมตตาธรรมสูงมาก พระองค์ไม่ทรงมีสิ่งใดติดค้างในพระราชฤทัย จึงพระราชทานอภัยโทษแก่พระราชากะกะเกร

ในความเป็นจริงแล้ว พระราชาองค์ที่ออกบวชไม่เคยมีพระราชประสงค์ที่จะเอาชีวิตพระราชาเกะกะเกรหรือแม้แต่ชีวิตของใครอยู่แล้ว แต่การที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ ก็เพื่อสั่งสอนให้พระราชาเกะกะเกรทรงรู้สึกอับอายและทรงสำนึกผิดในสิ่งที่ทรงกระทำลงไปเท่านั้น และที่สำคัญ พระองค์ทรงมีพระราชประสงค์ที่จะให้กรณีนี้เป็นกรณีตัวอย่าง เพื่อไม่ให้พระราชาของแคว้นอื่น ๆ ทรงเอาเป็นเยี่ยงอย่างอีกด้วย

เมื่อพระราชาองค์ที่ออกบวชพระราชทานอภัยโทษแก่พระราชาเกะกะเกรแล้ว พระองค์ก็พระราชทานพระบรมราโชวาทแก่พระราชาเกะกะเกรว่า ต่อแต่นี้ไปให้ทรงปกครองบ้านเมืองโดยธรรม และอย่าทรงใช้อำนาจของการเป็นพระราชาในทางที่ผิด ด้วยการทรงทำร้ายประชาชนทั้งในแคว้นของพระองค์เองและประชาชนของแคว้นอื่น

เมื่อพระราชาเกะกะเกรทรงสัญญาว่าจะปฏิบัติตามพระบรมราโชวาทของพระราชาองค์ที่ออกบวชทุกประการ พระราชาองค์ที่ออกบวชจึงรับสั่งให้พระราชาเกะกะเกรเสด็จกลับไปครองราชย์ที่แคว้นของตนดังเดิม

เหตุการณ์ในครั้งนี้ ถือเป็นเหตุการณ์ครั้งสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของพระราชาองค์ที่ออกบวช เพราะพระองค์ทรงรู้สึกสลดพระราชหฤทัยเป็นอย่างมาก ที่ทรงจำเป็นต้องใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาคriminalพิพาทระหว่างแคว้นเช่นนี้ เพราะโดยพระราชอัธยาศัยที่แท้จริง พระองค์ไม่มีพระราชประสงค์จะใช้วิธีการที่รุนแรงใด ๆ เลย แต่ด้วยสถานการณ์ที่บีบบังคับ คือทรงสงสารประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนจากการปล้นสะดมและการรุกรานดังกล่าว พระองค์จึงทรงจำต้องกระทำเช่นนี้

๒๒

26 ตุลาคม 2552

เหตุการณ์นี้เป็นมูลเหตุเบื้องต้น ที่ทำให้พระราชองค์ที่ออกบวชทรงเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายการใช้ชีวิตทางโลก หรือทรงเบื่อการเป็นพระราชนั่นเอง

แม้ว่าตำแหน่งพระราชาเป็นตำแหน่งสูงสุดในทางโลก ทั้งยังเป็นตำแหน่งที่นำมาซึ่งความสุขอันประณีต ชนิดที่คนทั่ว ๆ ไปไม่มีโอกาสสัมผัส แต่สำหรับพระองค์แล้ว สิ่งเหล่านี้กลับไม่ใช่คำตอบหรือความสุขในแบบที่ พระองค์มีพระราชประสงค์อีกต่อไป